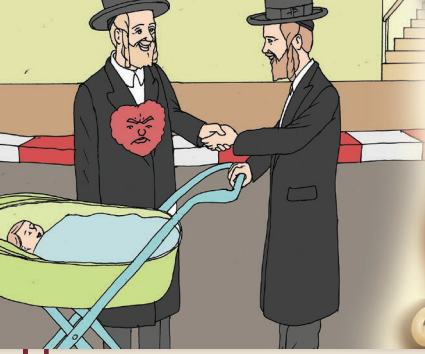

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאזעו שליט"א תלמידו של מו"ן פוסק הדור בעל 'שבט הלו' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

המתיקות הנלמדת מארון הברית

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

עבד ה' מצייל את חייו

מכיון שאני כבר מבגד בגילי ברוך ה', ובריאותי מטט מערערת, הבן שלי שהוא תלמיד חכם דבר אתי בתקופה האחרונה רבות על כך שאם חלילה קורה בשבת סנה בבריאות, עלי להזמין אנשי הצלה בלי הסוס, הוא חזר לי על דברי מרן השלחן ערוך (או"ח סי' שכה) שאומר על מצבי פקוח נפש בשבת: 'הגריזי הרי זה מישבח, והשואל הרי זה שופך דמים'.

לפני כחמש הרגשתי בשבת כאבים בחזה ובגלל זאת חששתי להזמין אנשי הצלה, כי המצפון שלי לא נתן לי לחלל את השבת שנוהרתי כל חיי לשמרה. תוך כדי להסתכלתי מכאבים, בני הגיע אלי לבקור ומצא אותי במצב הזה ומיד הוא הזמין 'הצלה'.

צות אנשי ה'הצלה' אמרו שזהו מצב סנה והובילו אותי לבית החולים, שם הכניסו אותי בדחציפות לטפול ועשו לי 'צינטור' ובחסידי ה' הוא עבר בהצלחה. כשעמדתי לצאת מבית החולים, הרופאים אמרו לי, שאם הייתי מתעכב עוד חצי שעה בבית, כבר לא הייתי בין החיים.

בחזור הביתה, בני לקח אותי ברובי, ולמשך כל הדרך הוא הסביר לי בנאות כבוד, שעבד ה' איננו כפוף לטבעים שלו, אלא רק לרצונו ה', וכאשר הקב"ה רוצה שנחלל שבת, הוא מחלל אותה, כי אותו רבונו של עולם שצוה לשמרה, הוא קעת מצוה לחלל אותה.

הפעם הדברים שהוא דבר אתי נגעו אלי מאד, מפני שחשתי על בשרי שאם אני לא משנה את טבעי להיות עבד ה' כמו שהזכיר בני, הדבר עלול לעלות לי בחיים ח"ו. חשבתי רבות על הדברים שהוא דבר אתי בכל מיני הודמוניות בימים ובלילות.

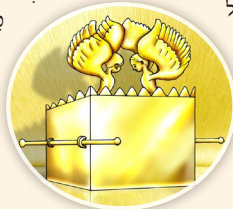
בשביעי שעבר במוצאי שבת פרושת יתרו תשפ"ג, המשפחה הענפה ערכו לי מסבת הודיה באולם וסימנו בשעה מאחרת, כשסימנו הנגד שלי בקוש לבא לישן אצלנו וההורים שלו סמנו אתנו שבבקר הם יבואו לקחת אותו לחידה.

עקב השעה המאחרת, הבנתי שמחר יהיה « המשך המעשה בעמוד ד'

אלא שהיא תביא אותו לידי קרבת אלקים, לעננה ולמדות טובות.

מה מקבלים מתלמיד חכם?

והז"ל מלמדים אותנו שתלמיד חכם דומה לארון הברית, ואת ארון הברית מצוה לצפות בה בהרהור ומחוי, והז"ל מלמדים אותנו שהצפי התקום באופן שלארון הברית היו שלשה ארונות: החיצוני והפנימי עשויים מזהב והאמצעי מעצי שיטים, ולפי זה יבאר במה ה"ח דומה לארון הברית, שכן ישנם אנשים שבאים להכנס לתועלתם הגשמית וכדמצינו בגמרא (סנהדרין ב'), שהתלמיד חכם דומה בתחלה בעיני עם הארץ לקיתון של זהב ושל כסף, והינו שעם הארץ רואה את התלמיד חכם כמקור להשיג זהב וכסף, וזאת אליו רק על מנת להתברך בפרנסה מרבה והם כנגד הארון שפירוחו, ולעומתם ישנם תלמידים שבאים בכדי ללמד את החלק של פשטי דאורחיה, שהיו דבר פנימי ורוחני והם כנגד הארון הזהב שבפנים.

אבל במקום התלמיד חכם דומה לארון הברית, שהארון העקרי שלו הוא הארון האמצעי שעשוי מעצי שיטים, הינו שהתלמיד חכם דומה לעץ שמגדל פרות טובים ומלמד את העם דעת ומדות טובות ובאים אליו כדי לרכש ממנו את המדות הללו, והארון של זהב שמפחוץ הוא רק צפוי מפרוחו, כדי ללמד אותנו שעלינו לכבד את התלמיד חכם ולפאר אותו בעינינו, אבל לא לטעות לחשב שתכלית הקרבה לת"ח היא בשביל לקבל פרוכת ופרנסה טובה, ודבר זה נסתר מעיני רב בני אדם וכמו שמרמז הארון האמצעי שהיה פנימי ונסתר.

תכלית עסק התורה

ואמרו וז"ל (יומא פ"ג), אוי להם לשונאיהם של תלמידי חכמים, שעוסקין בתורה ואין בהם

"ועשו ארון עצי שיטים... וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עלי זהב סביב". לכאורה צריך להבין, כיון שהארון הוא כל כך חשוב והתורה מצוה אותנו לפאר אותו מאד, מדוע הוא צריך להיות נסתר בתוך קדש הקדשים, הרי אין שום תועלת בהבנה אם אינו נראה לעין, ובפרט שבארון הברית יש את לוחות הברית ואת ספר התורה שהוא מדבר לכל אחד מישראל, ואם כן ראוי שכלם יראו אותו באופן תדיר ולא שיהיה נסתר בקדש הקדשים?

אלא דהנה וז"ל (יומא ע"ב) לומדים מהפסוק: "וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו", שכל בני עירו של התלמיד חכם מצויים לעשות את מלאכתו, ורואה אומר שם: כל תלמיד חכם שאין תוכו כבוד אינו תלמיד חכם, ואפ"כ אומר שהוא נקרא נתעב, כי אפ"כ הפיר את אצא אומנא שהיה תלמיד חכם אמתי, וממנו למד את תלמידיו להיות אמתי ומסתברא מילתא שעם רבא שמע זאת מאפ"כ ולכן אמר שהת"ח צריך להיות תוכו כבוד.

הסדר שבתורה

והגמרא מביאה על כך את הפסוק: "למה זה מחירי ביד כסיל לקנות חכמה וזה און", כלומר, שאדם שממלא את עצמו בחכמה בלבד ולא משתמש ב'לב' שהלב הוא השכל, הינו שלא משתמש בשכלו להביא את חכמתו לכלל מעשה של מדות טובות - הוא נקרא כסיל.

כי כשאדם לומד תורה, הוא ממלא את עצמו בחכמה ונדבר דומה לאדם שמכניס לגופו מאכלים שיש בהם סכר, ואם אין לו את האיסולין שמפאר את הסדר לחלקי הגוף כראוי, הרי שהסדר מתרופז במקום אחד ויכול להרוג ח"ו, כך פה שאדם לומד תורה, הוא צריך לראות שחכמת התורה לא תשאר בנפשו כמות שהיא,

יראת שמים, ויש לפרש זאת, או להם לתלמידים של החכמים שחושבים שבאים להכם רק כדי לקנות חכמת התורה, ולא מבינים שהמטרה

האמתית היא לקנות מנוח: יראת שמים ומדות טובות, שאז תכלית למוד התורה, כמו שרגיל על לשונו של רבא לומר (ברכות יז), תכלית חכמה

תשובה ומעשים טובים, שלא יהא אדם קורא וישנה ובוועט באיבו ובאמו ובדבו ובמי שגדול מנוחו בחכמה ובמנוח.

המתיקות הנלמדת מהפרובים

חז"ל אומרים (יומא נד), שבעת שהיו עולי רגלים באים לבית המקדש, היו גוללים את הפרכת ומראים להם את שני הפרובים ואומרים להם: ראו בהתכם לפני המקום, ונראה לומר שלא זו בלבד שהאדם היה רואה שה' אוהב אותו, אלא שהאדם היה לומד מראיית הפרובים שאם ה' אוהב אותו אף על פי שיש בו חסרונות רבים, אם כן גם לו ראוי להקרוי בביתו אהבה ולהנהיג את ביתו בדרכי נעם, גם אם נדמה לו שיש בהם חסרונות.

ודבר זה נלמד גם מריח הקטורת שהיה מתפשט בירושלים, שעל ידי הריח הטוב היו זוכרים את הארץ ורמ' של תהלה ולמדים מקוה להתנהג גם הם בביתם באריכות אפים.

לא כל אהבה טובה

אבל הצדוקים, כשהבינו שהפנהה בפרובים היא שה' אוהב את עמו, השקטו מן את המצפון שלהם להרגיש שה' אהבם וכן לא התעוררו לתקן את דרכיהם ויפרשו מן החכמים, והם נקראים בני אדם שקנו חכמה ולב און, הינו שלא קנו לב שהוא דעת - להבין שצריך ללמוד מחבת ה' אלניו להתנהג גם אנו במדות טובות ולא לכפות טובה לחכמים ולפרש מהם, וכיצא צוה מציוני (שם נד) שפאשר הגויים החריבו את בית המקדש, הם ראו את הפרובים שהם מעורים זה בזה, הם לא ידעו להבין את הפרוש הנכון בזה, אלא ראו זאת

כדבר חיצוני וגשמי והתפלאו ואמרו: עם ישראל הקדושים עטוקים בדברים כאלו!?

ולכאורה, איך הם ראו את הפרובים שהם מעורים זה בזה, הרי חז"ל אומרים (ביב טז) שפאשר העם לא פשרים, פני הפרובים הפיזים זה מזה [וען שם במפרשים מה שבארו בזה]? ואפשר לכאר, שתמיד הפרובים היו מעורים זה בזה, אף כשישראל לא עשו רצונו של מקום, הפרובים היו מצדדים את פניהם זה מזה ומסכים זה מזה.

הדבר בא לעורר על כו, שלפעמים אדם מעמיד פנים כאוהב וגומל חסדים עם בני ביתו וחקבריו, אבל לבו ודעתו מוסכים ורחוקים מהאמת ומאהבת הבריות, ואדם שרואה להיות שלם עם בני ביתו ולכבד אותם באמת, עליו לכבד את כל אהד מישראל ולרצות בטובתם ולברכם.

מתיקות תפקיד האיש והאשה

ובענין הפרובים פרש בעל הטורים (שמות כה יח) "ופניהם איש אל אחיו", שהם דומים לשני חברים שיושבים ולומדים יחדיו תורה, ויש כן למדנו, שאדם שלומד תורה עם חברו עם מדות טובות ומכבדו, הוא לומד מן ההתנהגות כראוי גם כלפי בני ביתו ולדיו, כמו שנגמז בדמות הפרובים שהם דומים לזכר ונקבה, ומזכרים כן את האיש ואשתו ואת בני ובנותיו וזוכה להתנהג עמקם במדות טובות.

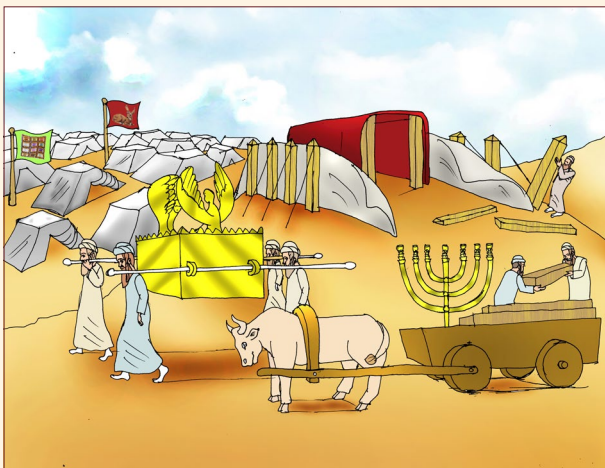
הקב"ה אומר למשה רבנו שה' יתגלה אליו מבין שני הפרובים, ללמד שרק פאשר אדם יודע לכבד את בני ביתו ולדיו וחקבריו ולשפוקם, הוא זוכה לגלות את דעת ה'.

מנורת האיש ולחם האשה

וחז"ל אומרים שהמטות צריכות להיות בין צפון לדרום, ויש לכאר שהנחת המטות באופן זה באה להזכיר לאיש ולאשה את תפקידם, והנה בבית המקדש שלחן לחם הפנים היה בצפון והמנורה היתה בדרום, והאשה היא כנגד הלחם הפנים שהיה בצפון פנאמר: "ממרחק תביא לחמה", שהיא המשביעה את ביתה והאיש הוא כנגד המנורה המאירה שבדרום, שהרי תפקידו של האיש הוא להאיר בביתו את אור דעת ה' והיראת שמים, ולפעמים תדבר הוא להפך, שהאיש מביא את הלחם והפרנסה לבית והאשה יותר גדולה מבעלה ביראת ה' והיא מאירה בבית את היראת שמים.

ועל הפרובים נאמר: "כמעט איש וליות", ויש לכאר 'ליות' הוא מלשון לוי, כי האיש צריך ללוות את אשתו במשך כל היום ולדאג שהיה לה מאכלים ומשקים ואת כל משאלותיה וכמו כן להקדיה יראת ה' שתלנה אותה לנצח בעולם הבא, וכמו שנגמז בפרובים: "כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה", שיש כן רמז לאיש ולאשה לעמד מציחה ורבה בתפלות. שעמדו

מתיקות בנית משכן האדם

בציור שבכותרת הגליון: יהודי לוחץ יד לחברו ומברכו בברכת 'מזל טוב' לרגל הלידת בנו, פאשר לבו חמוץ מקנאה המקוננת בלבו.

היאך משמעות ציור זה קשורה למראה הפרובים בבית המקדש?

על כך במאמר: 'המתיקות הנלמדת מהפרובים'.

בציור שלפנינו: עם ישראל במסעותיהם במדבר והלויים נושאים את ארון הברית שהוא מצפה קלו וקב ועליו יש את שני הפרובים.

מדוע ארון הברית היה מצפה בזה מבית ומחוץ?

על כך במאמר: 'המתיקות הנלמדת מארון הברית'.

בציור רואים גם את המשכן כשהוא מקסה ביריות.

מה יש לנו ללמד מקך?

על כך במאמר: 'מתיקות ירעות המשכן שעלינו'.

זה בקצה זה וזה בקצה זה ולבקש רחמים על צאצאיהם שילכו בדרך ה' ויאירו את העולם בתורה ובמעשים טובים.

או יצר טוב או יצר רע

ואת כל המעלות הללו האנשים הפשורים היו למדים מבית המקדש ובעקרון מקדש הקדשים וכן למדו מהעצים שנטעו שלמה בבית המקדש להניב פרות טובים לבני ביתו ולהגביריו, אבל מספר ברוך"ל (יזמא טו) שפאשר עם ישראל

התענו והתפללו להכניעת היצר הרע של עבדו זרה, הם ראו שיצאו מקדש הקדשים גור אריה של אש שהוא היצר הרע, אפילו שקדש הקדשים הוא המקום המקדש ביותר, ללמוד שאדם שאינו לומד מקדש הקדשים להתנהג במדות טובות, הוא מוציא מקדש הקדשים ששם התורה - אריה של יצר הרע, כמו שהגויים ראו יצר הרע בקדש הקדשים, וכן מוציא מדות רעות מהתורה, כמו שאמרו חז"ל (תענית ט) על העוסק בתורה: 'אכה, נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המוות'.

מתיקות שלום בית מהמשכן

בת מלך פנימה

ומהמשנה במסכת שבת: 'העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים', נלמד שהאיש שהוא בעל הבית צריך לכבד את אשתו שהיא קעני העומד בפתח, והאסור להוציא מרשות לרשות מלמד שהנתינה של האישה לאשה צריך להיות עם קרוב הלב והערכה כלפיה וכן בכדי בנתינתו, ולא יתן לה באופן מזלזל שפכבכול היא רחוקה ממנו כמי שנמצא ברשות אחרת מחברו.

והמשנה אומרת שאם העני עומד בחוץ, אסור לבעל הבית להוציא לו מאכלים, ויש בך ללמדנו ש"כל כבודו בת מלך פנימה", הינו שאסור לבעל להשאיר את אשתו מחוץ לבית ולתת לה לעבד במקומות שחוץ לגדר הקדשה והנתינה, וכמו שהתירע על כך מורי ורבי פוסק הדור מן בעל "שבת הלוי" וצוק"ל, כי על ידי זה אין ביניהם קשר נכון, והאשה נמצאת בכבול מחוץ לבית, אלא צריך שהאשה תהיה בתוך הבית וכן הבעל יוכל לתת לה מאכלים, שהם הדעת ה' ויראת שמים שייכל ללמדה.

ולכן גם ארון הברית והפרושים היו בתוך קדש הקדשים, בשביל ללמד שהבעל שדומה לארון הברית [שהרי הוא מצוה על עסק התורה וקיים כל מצוותיה], עליו להכניס את אשתו לתוך ביתו ולמלאות את משאלותיה ולכבדה וללמדה יראת ה', שאותה היא תלמד לבניהם.

מתיקות חנוך הילדים

ארון הברית הוא כנגד תלמידי חכמים (יזמא עב) והפרושים הפוסקים את השלום ואת המדות הטובות בבית, הם יוצאים מארון הברית, ללמד שהתלמידי חכמים מלמדים מהתורה להתנהג בבית במדות טובות, כנגד מהפרושים.

הפרושים הזכירו לכל אחד מישאל את חסד הילדים שה' נתן לו, ושה' יזקה את כל אחד מילדיו להנשא ולהעמיד דורות ישרים, ומכך האדם היה בא להעריף את בני ביתו, שבוכחה יש לו ילדים. כמו כן צלעות המשכן מלמדים

בפרשתנו התורה מצוה על בניית המשכן ובפרשת ויקהל למדו חז"ל (מוקב בריש"י), שהמשכן אינו דוחק את השבת, ומצינו שהשבת נקרא 'פלה', כמו שאנו אומרים: 'בואי פלה שבת מלכתא', ולכאורה, כמה דומה השבת לכלה?

אלא שמים הששי של ששת ימי בראשית, הקב"ה ברא לאדם הראשון את חוה ודאג להרדים אותו בעת שיצר אותה וקלע את שגרה, כדי שתהיה טובה בעיניו ככלה ולא ימאס בה, ואז באה השבת, שהיא יום של הערכה והודאה לה' על האשה שה' ברא לאדם, שהיא נשד כל הטובות, שהרי על ידה האדם קיים והיא דואגת למלאות את כל משאלותיו של האדם וממנה יש לו בנים והמשק הדורות.

כבוד האשת חיל

ולכן בליל שבת אומרים את הפזמון 'אשת חיל' על האשה, להודות בקב לה' על האשה ולהודות לאשה עצמה בערכה גדולה על כל מה שטורחת בבית, וכמו כן מכסים את החלות במפה, כי האשה היא דומה ללחם שמשביעה במעשיה את האישי, ומצותת להיות מקסה בעניעות, והאישי דומה ליון שתוכנוהו היא שמחה [כמו שכתוב: "ובו ישמח לבב אנוש"], כי תפקידו של האישי הוא לשמח את האשה.

וכסוי החלות במפה מלמד את הבעל לכסות על בושחה של האשה ולא לגלות את החסרונות שלה, והתורה מצוה אותנו: "על פן יעזב איש את אביו ואת אמו ויבק באשתו", ובכך התורה מלמדת את האישי שלא לצער את אשתו ולומר לה: 'אמא שלי יותר חכמה', 'אמא שלי יודעת לבשל אכל יותר טעים' וכדומה, אלא וראה רק את המעלות שבאשתו ועריף ויכבד אותה.

ולכן המשכן לא דוחק את השבת, כי במשכן היו מקבלים דעת להעריף את האשת חיל, ויום השבת הוא יום של הערכה לאשת חיל, על כך שבששת ימי החול היא טורחת עבור האדם וכל מעשי ידיה לבעלה, אם כן ימי החול מכונים כנגד האישי, ויום השבת מכון כנגד האשה.

נצות מתוקות

חז"ל אומרים: 'התורה בקוון ששכח תלמודו, וקוון יכול להיות גם בחיה, כי זקן הוא מי שקנה חכמה ובכך חז"ל מלמדים אותנו שלא לזלזל בטוב אדם שלמד תורה וכרע הוא שכח את תלמודו או שפרעו אינו מצליח ללדת לעמק הספרא הנכונה וכדומה.

וכמו כן: יש להזהר כלפי בני הבית, שששכח אדם ראה את התמימות של אשתו, יזהר וישמר את עצמו מאד שלא לזאת אותה ושלא לומר לה דברי זלזול שאיננה חכמה וכדומה, אלא להקפיד, אימרו לה: 'אני ראה שאת חכמה ומבינה' וכן יסביר לה בדרך נעם את מה שהוא רוצה ללמדה.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, רחם עלי ותתן את הכסותה: 'רוחי אשר עליך ודברי אשר שומעי בפיך לא ימישו מפיך ומפי ידע ודעה... מעתה ועד עולם', שתמלא אותי ואת רעי ברחמי הקדושה ובדברים קדושים שעמם נשחח את הבריות, ולעולם לא נשחח בשום מקשול ולא נחליש את דעת הבריות, אמן סלה.

לדאג לכל אחד מילדינו לשדוך טוב, שהשדוך היא צלעו של האדם.

ארבע השבעות הן כנגד הון, הבת, החתן והפלה. שני הבדים שהיו צריכים להיות תמיד בשבעות הם כנגד ההורים, והם מלמדים שהאבא והאמא צריכים להיות בקשר טוב עם ילדיהם, וכשרוצים ללמד את ילדיהם לתקן את הנהגותיהם, ללמד אותם זאת באהבה וחיבה, וכגון שילמדו אותם כמה שזך רב יש למי שמקנים את המצוה שהם רוצים לתקן אותם בה, ולא יוכיחו אותם ביד קשה ובכעס.

כבוד האבא והילדים

ובן שרואה שאביו אינו מתנהג אתו בדרך נעם, אף על פי כן, עליו להקפיד ולכבדו כראוי, וכן להקפיד, אבא שרואה שבנו אינו מכבדו כראוי או שמתנהג שלא כרצונו, יתקיים שלא למחות בו ביד קשה, אלא יתעלם מקו וילמד זאת ממצות "עוב תעוב עמו", שאף על פי שהיא מצוה גדולה, בקל זאת חז"ל מלמדים אותנו פגעמים שאמה מתעלם, שפכו כן אב הרוצה שבנו ילך בדרך התורה, עליו לקיים פגעמים שאמה מתעלם מלהכות את בנו על כל טעות שלו, שהרי כבר נאמר: 'אל תוכח לץ פן ישנאה' וכלול בכך שלא להוכיח את הון באופן שיגרים לו להיות לץ המגחך על המצוות ח"ו.

מתיקות וריעות המשכן שעלינו

מבאר בפרשתנו שהיו ארבע ריעות למשכן: ריעת תכלת וארמון, ריעות עזים, וריעות עורות אילים ומאדמים ועורות תחשים (ולשיטת רבי יהודה היתה זו ריעה אחת שהצדיקה עורות אילים ומאדמים וצדיקה עורות תחשים (ש"ס)).

ובסבת הדבר שהיו פסוים רבים על המשכן, נראה לבאר על פי המבאר במדרש הגדול, שהמשכן הוא נגנז האדם.

ואיתא בגמרא (ברכות ו), שאילו היתה רשות לעין לראות, לא היינו יכולים לעמוד בפני המזיקים הרבים שסביב האדם, וישנם מזיקים שהם בתוך גופו של אדם, שגורמים לו לחלאים, ועליהם נאמר: "כי אני ה' רפאך" וישנם מזיקים שהם בגי אדם המזיקים פאו' אויבים ותאונות דרכים וכן ישנם נזקים אחרים פריעדות אדם וכדומה, שעליהם

שכבה ישנם חידקים שהם כמו חילים שלא נותנים לחידקים הרעים להפגס לגופנו ולהזיק לבריאותנו, שעל פו העור מתחדש בכל כמה ימים, כדי שפגם הוא יפלט את החידקים הרעים שעליו.

הויטמינים הנכרים בטלית

וכנגד הריעות אנו לובשים בכל יום גגד ועליו גגד עליון וכן מתעטפים בטלית בכל יום, כדי לזכר את החסד הגדול הנ"ל שהקב"ה עושה לנו בכל יום תמיד בתוך גופנו, שמחלק את הויטמינים הטובים שבמאכלים ומהם נזרים חידקים טובים ששומרים אותנו מהחידקים הרעים והמזיקים, שחסד זה הוא תמיד והוא גדול מנזק קריעת ים סוף שהיה פעם אחת, וכמבאר בחז"ל שהלל הגדול נקרא כן משום שצאמו בו: "נתן לחם לכן בשור" שהוא גדול מחסד "לגור ים סוף לגזרים" שצאמו פאותו מזמור.

נאמר: "ורפא ורפא", כלומר שהקב"ה שומר עלינו בכסוי בתוף פסוי מפל סוגי המזיקים הללו.

הלך המתוק מהמחבלים

וכיון שטבע האדם שאינו רואה את השמירה שהקב"ה שומר עליו בתוף גופו, לכן הקב"ה מביא אויבים שרוצים לחבל ולהזיק, וינגדם הקב"ה ברא שומרים שהורגים את האויבים הללו, ועל ידי כך אנו יכולים לראות בחוש את הנסים והפלאות שהקב"ה עושה לנו בתוף גופנו, שיש לנו את החידקים הטובים וינגדם יש את החידקים הרעים והחידקים הטובים הם כמו חילים שלוחי ה' לשמר את גופנו מהחידקים שרוצים להזיק לגופנו.

ועל כך מרמזות הריעות הרבות שהיו במשכן, שנגנזו הקב"ה ברא את העור על גופו של האדם, שיש בו כמה שפכות, שכבה על שכבה, ויכל

המשך מתיקות הניסים

קשה לי מאד לקום בשעה המקדמת כפי שאני רגיל לקום בכל יום, ולכן הכנתי לעצמי שעון מעורר שהעיר אותי בבוקר, ובאותו יום ראשון (פרשת משפטים) הקימה מהמטה היתה קשה עלי מאד, אבל לא רציתי לותר על הקביעות שלי להשכים קום.

אחרי שהתארגנתי, רציתי לצאת כהרגלי, כיון שכבר הגיעה השעה שבה אני רגיל לצאת מהבית, אלא שאז התנסיתי בנסיון שהיה קשה לי שבעתים מהקימה של אותו יום. אשתי קבלה טלפון מבתי שהודיעה שספסוף לא יסתדר להם להגיע לקחת את בנם, ובקשו שנודיע לנכד היכן נמצאת תחנת האוטובוס הקרובה ושהוא יחזר הביתה עם האוטובוס, אבל אשתי לא היתה שלהם עם כך היא הודיעה לי שעלי להתמתין ולא לצאת מהבית, עד שהיא תעיר ותכין את הנכד, כדי שאשא אותו בעצמי לתחנה.

נסיתי להסביר לה שאני לא רוצה לאחור לתפלה

הקבועה שלי, בפרט אחרי שהיה קשה לי מאד לקום היום, ושאית הנכד אשא אחרי התפלה לתחנה, אבל היא לא קבלה את דברי והיתה נחושה בדתה. את האמת אמה שהיה לי נסיון גדול להתרעם על זה, אבל אז נזכרתי בלקח שקבלתי מבני, מי נקרא עבד ה' - מי שספסוף למה שה' רוצה, ומכך התחזקתי להבין שמכיון שהפעם אשתי מכריחה אותי להתעבב, עלי לקבל זאת בהכנעה.

האמת שזה היה קשה לי, ולא מעט אלא הרבה, אבל מהר מאד ה' הראה לי כמה היה משתלם להתגבר ולעמוד בנסיון הזה. כדי שנבין מה התרחש, אקדים שהמסלול הליכה שלי בכל בקר הוא דרך 'כפר השבת', אני עולה משם על המדרגה השמאלית הסמוכה למאה שערים וממשיך בדרך לתפלה, את העליה של כפר השבת אני עולה לאט עקב גילי המבגר שמקשה עלי לעלות עליה במהירות.

ובכן, כשיצאתי מביתי, הכחנתי ברכי הצלה רבים שהגיעו לכפר השבת. כשהתקרבת למקום, הכחנתי באוטובוס שסטה מהמסלול שלו, כנראה עקב אבדו בלמים, ועלה על המדרגה שבה אני רגיל לעבר בכל יום, האוטובוס גם עלה על מדרגות של חנות ששם אני נוהג לנוח בעת ההליכה, ולאחר ברוי, נודע לי שהדבר התרחש שם בדיוק בזמן שבו אני רגיל לעלות את העליה, ואני עמדתי נסער ונרגש מגדל הכנס שארע לי.

הכנתי שהקב"ה נסה אותי, האם אני עבד לטבע שלי ולהרגל שלי, או שאני עבד לה' ומקבל עלי את העל למלאות את משאלת האשת חיל שנתן לי ה' בכך לשמח אותה ולהכיר לה טובה על כל הטוב שהיא גמלה וגומלת אתי עד מאה ועשירים שנה, וכיון שברוך ה' בסופו של דבר עמדת בנסיון, נצלו חיי.

י. א. ירושלים

חידים מתוקים

- א.** כיצד יתכן שאדם לומד חכמה והוא נקרא פסיל?
- ב.** אילו עצות של שלום בית טמונות במושג 'ציאות השבת'?
- ג.** כיצד יתכן שמהמקום המקדש ביותר - מקדש הקדשים, יצא יצר הרע של עבודה זרה?
- ד.** מהם ריעות המשכן שעל גופנו?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 78855975@GMAIL.COM או בהודעה קולית בקו יקול מתיקות: 073-313-4395. בצירוף שם. כתובת טלפון | הזוכה מפרשת יתרו: יעקב קריינס, מודיעין עלית.

חזק לרפואת הפצועים

וממירוס הדין רצה הפהו את חסד ה' שהביע עם גופנו טבע שאם לא מוקמים אותו, הוא יקרוש, ובכך חיי האדם נצלים מסכנה בעת שהוא נחבל ונזקק מנוח. על ידי שהדין נקשר וזרימת הדין החוצה נעצרת. ובקדש הקדשים הפהו גדול היה מוקש מה' שיתנו לו עמל בעל ישראל בריאות מינדו הרחבה.

וכמו שפעת מתרחש עם הרב אברהם נח חיים בן יהודית הי"ו, שנפצע ביום ששי פרשת יתרו, שהקב"ה ירפא אותו ברפואה שלמה, שנתנו לו פמות גדולה של מנות דם, והדין לא נשמר בגופו. והדבר מעורר אותנו להכיר בחסד ה' התמיד שעליו, שהדין נשמר בגופנו, שדברך כלל איננו יודעים לתכין חסד גדול הזה, וקצת נצרוף את החסד הזה והדבר עמדי לרפואתו השלמה.

בקדש הקדשים הפהו גדול היה עומד ומתפלל תפלה קצרה שבה היה מכוון את כל לבו לה', וכשהיה עושה שם את הקטרת עם אש, ריחה הטוב של הקטרת עורר אותו להודות לה' מעמק לבו הסהור על כל נשימה ונשימה, והוא היה מריש בכל לבו שבלעדי ה' אין לנו נשימות ואין לנו שום אפשרות להתקיים בלעדי רחמי ה', ובאש של הקטרת הוא היה מכוון שלא יהיו שרופות אש לשום יהודי.

והיה זורק את הדם לפני ה' ויכוון להודות לה' על הדם שזותן לו והודה לה' על הפדיונות הלבנות והאדומות שפדם, וכן עקש על החידקים שפגוה, שהחידקים הטובים יתגברו על החידקים הרעים, וכמו כן פון לבקש מה' שלא יתה שום נזק לעם ישראל, לא על ידי אויבים ולא על ידי תאונות דרכים ולא על ידי מחלות או כל דרך אחרת.